

- 1715 ἀλλὰ τὸν τάφον βλέπε του καὶ μνήσκου τῆς ἀγάπης,
θυμοῦ καὶ πῶς μὲ ἀφήρπαξες ἀπὸ τὸ περιβόλιον,
(πόσουσ) πολέμους ἔποικες ὥστε νὰ μὲ κερδίσης·
καὶ τῶρα ὁ Χάρων ὁ δεινὸς χωρίζει με ἀπ' ἐσέναν,
ἐπαίρνει με ἀπὸ τὰ χέρια σου, χωρίζει με ἀπ' ἐσέναν· 1625
ἄπλωσε, πίασε, κράτειε με, σκῦψε, περίλαβέ με,
1720 σκῦψον καὶ καταφίλησον τὰ ὀμμάτια μου, αὐθέντη.
Καὶ ποῦ νὰ πάγη, αὐθέντη μου, ὁ ἐρωτικός σου πόθος;
Ὁ πλοῦτος οὐκ ὠφέλησεν οὐδὲ ἡ πολλή σου ἀνδρεία,
ἤργησαν τὰ φουσατά σου καὶ ἡ ἐπιδειξιότητά σου· 1630
ἐπαίρνουν με ἀπὸ τὰ ὀμμάτια σου, χωρίζουν με ἀπ' ἐσέναν,
1725 ἔδε πικρασμὸς καὶ χωρισμὸς, ἔδε πόνος, ἔδε θλίψις.
Σκῦψε καὶ καταφίλησε τὰ ὀμμάτια μου, στρατιώτη,
προτοῦ νὰ φθάσῃ ὁ θάνατος, νὰ τὰ καλύψῃ ὁ τάφος.
Βλέπε με, αὐθέντη μου, βλέπε (με) καὶ καταχόρτασέ με,
1635 ἀλλ' οὖν τὰ χεῖλή μου οὐ κινοῦν πρὸς σέναν νὰ συντύχουν. »
1730 Ἄκουσας ταῦτα ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκείνων τῶν ρημάτων
ἄφωνος ἔπεσεν εἰς γῆν ὄλος ἐξηπλωμένος.
Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ δέσποινα κρατοῦν τὸν ἀγουρίτην,
καὶ οἱ δώδεκα ἐστάθησαν τριγύροθεν τῆς κλίνης· 1640
μαύρας στολὰς ἐφόρεσαν καὶ οἱ δώδεκά του ἀγούροι,
1735 καὶ ὥσπερ πηγὴ τὰ ὀμμάτια τους ἔτρεχαν ἀκωλύτως,
καὶ πρὸς τὴν κόρην βλέποντες πάντες ἀναισθητοῦσι,
οὐδὲν γὰρ εἶχαν καμποσῶς φωνῆν κἄν νὰ συντύχουν.
Καὶ ἐκείνη λέγει πρὸς αὐτοὺς μετὰ πολλῶν δακρῶν:
1645 **Λόγια πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα πικρότατα.**
1740 « Ἰδατε, πάντες ἄρχοντες, τοῦ κόσμου τὰς πικρίας,
ἴδατε καὶ θαυμάσατε τούτου τοῦ πλάνου κόσμου,
ὥσπερ σκιά παρέρχονται, πληροφορεῖσθε οἱ πάντες·
καὶ ἄρτι γὰρ παρακαλῶ, εἰς τὸν θεὸν σᾶς ὀρκίζω,
κρατεῖτε με εἰς τὰς χεῖρας σας, καλὰ φυλάσσετε με, 1650

- 1745 μὴ ἀφήσετε τὸν Χάροντα τόσηνα μὲ ἀφίστη
καὶ ἄρτι θανατώσῃ με ἐκ τὸν παρόντα κόσμον. »
Τὸ νὰ τ' ἀκούσουν παρευθὺς οἱ δώδεκα τοὺς λόγους,
τὰ ροῦχα τους ἐσχίσασιν ἀπὸ παραπληξίας 1655
καὶ μέγας θρήνος καὶ ὄδυρμὸς ἐπίασεν καὶ πένθος.
1750 Τίς ἄρα ἀληθινῶς ἐστὶν νὰ μὴ θρηνήσῃ τότε;
Εἰς χεῖρας τους τὴν ἤρπαξαν πάντες ἀπὲ τὴν κλίνην
καὶ ταύτην κατησπάζοντο μετὰ παραπληξίας·
καὶ μόλις ἐσυνήφερον ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν νοῦν του,
τὰ ὀμμάτια του οὐκ ἐστέγνωσαν, ἔτρεχαν ὡς ποτάμι, 1660
1755 καὶ πρὸς τὴν κόρην ἔβλεπεν, (καὶ) μετὰ δακρῶν λέγει:
Λόγια τοῦ Ἀχιλλεῶς πικρότατα πρὸς τὴν κόρην.
« Βλέπω σε, κόρη εὐγενική, ψυχὴ μου καὶ ζωὴ μου,
παραμυθία τῆς καρδίας μου καὶ ἀνάπαυσις τοῦ νοῦ μου,
καὶ φλέγεις τὴν καρδίαν μου, μαραίνεις τὴν ψυχὴν μου,
1760 καὶ ὄλον καθόλου ἐξεστηκὸν ἐργάζεσαι τὸν νοῦν μου 1665
καὶ παντελῶς ἀναίστητον τὸ πάθος σου ποιεῖ με.
Ἄνάθεμα καὶ τὸν καιρὸν, ἀνάθεμα τὴν ὥραν,
ὅταν ἐγὼ σὲ ἤρπαξα ἀπὸ τὸ περιβόλιον
δίχως βουλήν καὶ θέλημα πατρός σου καὶ μητρός σου,
1765 τῶν γλυκυτάτων σου ἀδελφῶν καὶ ὄλων τῶν ἐδικῶν σου. 1670
Ἐὰν ἤξευρα ὅτι ὁ θάνατος οὕτω σὲ θέλει πάρειν,
νὰ ὑστερηθῶ παρακαιρὸν τὰ πάντρεπνά σου κάλλη,
τὰ ὀμμάτια σου τὰ ὀρωτικά, τὰ πάντρεπνά σου χεῖλη,
τὴν ἡλικίαν σου τὴν λαμπρὴν, τὴν ὄντως θαυμασία,
1770 οὐ μὴ ἐπλησίαζα εἰς τὸ ἐκ παντός, κόρη, νὰ σὲ ἐπάρω· 1675
ὁ Ἔρων νὰ μὲ ἐφόνευεν πολλὰ τὸ εἶχα κάλλιον.
Ποῦ νὰ κρυβοῦν τὰ κάλλη σου, κυράτσα εὐγενική μου;
Πότε καὶ πότε νὰ σὲ ἰδῶ, πότε νὰ σὲ συντύχω,
πότε νὰ φιλήσω, ἐρωτική, τὰ πάντρεπνά σου κάλλη,
1775 τὰ ὀμμάτια σου τὰ ὀλόμαυρα, τὰ ἀσύγκριτα τοῦ πόθου; 1680
Πότε εἰς τὰς ἀγκάλες σου τὴν νύκτα νὰ διαβάσω,

1715 ἀφήρπαξες Wagn. : ἀφήρπαξας N 1716 add. Wagn. 1722 ὁ scripsi : οὐ N
1724 με ἀπ' ἐσέναν Wagn. : μαι ἐπεσέναν N 1728 add. Hess. 1729 ἀλλ' οὖν] ἄλλον Kr.

1745 cruces apposui : ὡς ἵνα με ἐπάρῃ Hess. coll. L : ὡς ἵνα με ἀφήσῃ Wagn. 1755
ἔβλεπεν Wagn. : ἔβηπεν N | deleui 1756 πικρότατα Wagn. : πικρότατοι N 1776
σου Wagn. : μου N

- νὰ σὲ χαρῶ, νὰ σὲ εὐφρανῶ, νὰ σὲ καταχορτάσω;
 Ἔδε πόνον τὸν μὲ ἔδωκες καὶ θλίψιν τὴν ἐπήρα·
 βαβαὶ βαβαὶ τῆς συμφορᾶς, βαβαὶ καὶ τῆς ὀδύνης.
 1780 Εἰ μὴ καὶ πάλιν τέταρτον, εἰ μὴ καὶ πάλιν πέπτον, 1685
 προκρίνομαι τοὺς Ἔρωτας νὰ συνθαπτῶ μὲ σένα,
 προκρίνομαι τὰς Χάριτας νὰ σὲ συναποθάνω
 καὶ σύνθαπτος νὰ γένωμαι διὰ τὴν ὑστέρησίν σου·
 τὸ θέλω πάθειν ὕστερον οὐ μὴ τὸ πάθω πρῶτον,
 1785 νὰ δείξω νὰ συναποθνήσκουνται ὁποῦ πολλὰ ἀγαποῦσιν, 1690
 νὰ γένω καὶ παράδειγμα εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον.
 Οὐδὲν προκρίνω ἵνα ζῶ χωρὶς τῆς σῆς ἀγάπης·
 νὰ εἶδασιν τὰ ὀμμάτια μου τὸ τίς σὲ θέλει ἐπάρειν,
 ἂν εἶχεν λέοντος δύναμιν καὶ δράκοντος ἀνδρεία,
 1790 ἔαν οὐ τὸν ἐθανάτωνα ἄς μὲ ἐλιθοβολοῦσαν· 1695
 ὡς μύρμηκα καὶ κώνωπα ἤθελα τὸν συντρίψει.
 Ἄλλὰ θεωρῶ ὅτι χάνω σε, τὸ τίς σὲ παίρνει οὐκ οἶδα·
 ἔδε πικρία καὶ χωρισμὸς ὁποῦ γίνεται εἰς ἐμένα,
 ἠπαίρουν τὴν καρδίτσα μου καὶ τὸν ἐχθρόν μου οὐ βλέπω. »
 1795 Ἐνόσον ταῦτα ἔλεγεν ἐκεῖνος πρὸς τὴν κόρην, 1700
 ἐκείνη τὸν ἐτήρησεν ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω
 καὶ εὐθύς ἐκατεφλόγιζεν ὄλην του τὴν καρδίαν·
 βαρεῖα βαρεῖα ἀνεστέναξεν, λέγει τὸν Ἀχιλλέα:
 Λόγια κόρης πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.
 1800 « Βαρύνονται τὰ ὀμμάτια μου, κρατεῖται καὶ ἡ φωνή μου, 1705
 καὶ σκῦψε πάλιν πρὸς ἐμὲ νὰ σὲ καταφιλήσω.
 Πλέον ποτέ σου οὐ βλέπεις με τὴν ἠθελες καὶ ἠγάπας·
 ἡ γὰρ ψυχὴ μου ἐσπάραξεν καὶ παίρνει τὴν ὀ Χάρος,
 καὶ τάφον βλέπω σκοτεινὸν ὅπου μὲ θέλει θάψει·
 1805 τὰ χέρια μου ἐκρατήθησαν, ἅπαντά μου τὰ μέλη. » 1710
 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ εὐγενικὴ θλιμμένα πρὸς τὸν νέον
 τὰ ὀμμάτια τῆς ἐσφάλισεν καὶ πλέον οὐ συντυχαίνει,
 καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας του καὶ ἐξέβην ἡ ψυχὴ τῆς
 εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἰσχυροῦ, μεγάλου τοῦ Ἀχιλλέως.

1781 προκρίνω μὰ τοὺς ἔρωτας Κτ. 1782 προκρίνω μὰ τὰς χάριτας Κτ. 1795
 ἔλεγεν N^{pc} ἐλέγαν N^{ac} 1797 του] της? 1801 καταφιλήσω Wagn. : καφιλήσω N

- 1810 Ἄπέθανεν ἡ παυθαυμαστὴ γυνὴ τοῦ Ἀχιλλέως.
 Ὡς λέων ἐβρυχήσατο καὶ τὴν στολὴν του σχίζει,
 κρούει εἰς τὸ στῆθος, δέρνεται, ἐξανασπᾷ τὰς τρίχας,
 1715 κλαίει, θρηνᾶται, δέρνεται καὶ ὑπομονὴν οὐκ ἔχει·
 καὶ τὸ μαχαίριον ἤρπαξεν νὰ σφάξῃ τὸν ἑαυτὸν του
 1815 ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς πολλῆς καὶ ὀδύνης τῆς μεγάλης.
 Φθάει ὁ πατήρ του σύντομα καὶ οἱ δώδεκά του ἀγοῦροι,
 καὶ τὸ μαχαίριον ἤρπαξεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ νέου·
 ἔπεσεν γοῦν ἀναίσθητος πλησίον μὲ τὴν κόρην,
 ἐφώναζαν οἱ ἅπαντες « Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσφάγη· »
 1820 ἐκλαίγασιν, ἐφώναζαν τέσυσσθ μυρμιδῶνοσθ.
 Τίνος ψυχὴ νὰ μὴ εὐρεθῇ νὰ δουλωθῇ εἰς ἐκείνην,
 τὴν θλίψιν τὴν ἀμέτρητον νὰ κλάψῃ, νὰ θρηνηθῇ;
 1725 Ἐσυνήχθησαν οἱ ἅπαντες οἱ συγγενεῖς τῆς κόρης
 καὶ πάντες οἱ περίοικοι καὶ οἱ πλησίον τοῦ τόπου,
 1825 οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀρχόντισσες τῶν δύων βασιλέων, 1727a
 μικροί, μεγάλοι, γέροντες, μειράκια, νεανίσκοι,
 ἀπὸ τῆς πρώτης τάξεως μέχρι τῆς κάτω τύχης,
 ἅπαντες ἐσυνήχθησαν ποιούμενοι τὸ πένθος
 1730 κλαίοντες, ὀδυρόμενοι, κοπτόμενοι, θρηνοῦντες.
 1830 Μέλανας ἅπαντες στολὲς θλιβόμενοι φοραίνουσι,
 μέγαν θρήνος ἐποίησαν εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον,
 χρυσοῦν κιβούριον ἐποίησαν καὶ ἐθέκαν τὴν ἀπέσω·
 οἰκείου πένθος ἕκαστος τὴν συμφορὰν ἠγοῦντον. 1735
 Δοκῶ καὶ φύσις ἄψυχος ἢ ἐμψυχωμένη, λέγω,
 1835 ἐθλίβηκεν, ἐπένησεν, ἔπαθεν τὴν καρδίαν·
 μὴ ὑποφέροντες ποσῶς τὸ πάθος ὑπομένει,
 ὅμως μὲ θρήνος θαυμαστὸν ἐθάψασιν τὴν κόρην.
 Ὀδύνη τοῦ Ἀχιλλέως.
 Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς πικρίας ἡμέρας δέκα ἐποίκειν 1740
 1840 ἄρτον μὴδὲν γεύόμενος μὴδὲ πότου κἂν ὄλωσ,
 ἀλλὰ ἄρτον εἶχεν δάκρυα καὶ πότου μοιρολόγια
 καὶ κλίνην ἀναστεναγμοῦ καὶ ἀνάπαυσιν τὰς λύπας·

1820 cruces apposui : αἰνέισθε Μυρμιδόνες Wagn. 1830 μέλανας Wagn. : μελάνας N
 1833 ἕκαστος Wagn. : ἕκαστον N 1841 πότου Wagn. : πότου N